

LA CAMPANA DE GRACIAS

Els "camelots du Roi"

Els "camelots du Roi" n'han fet una de les seves a Pons (França).

Quan el ministre d'Instrucció Pública estava inaugurant el monument aixecat a Combes, un grup de "camelots" s'enfilà a l'escultura i a cops de martell li trencà la barba i el nas, li va esmicolar mitja cara.

Els gendarmes obriren foc de revòlver contra els assaltants i la gesta ha costat a un d'aquests la vida.

Els periòdics clericals protesten de la mort del "camelot" reialista i diuen que Herriot torna de Tours amb les mans tacades de sang.

No veiem nosaltres clara la conseqüència.

Herriot torna de Pons amb les mans tacaent més que ningú la sang vessada, la tragèdia que deixa dos petits orfes, dues criatures sense pare.

Però, si a França es pogués impunement enderrocar les estàtues i atacar la força armada al carrer, la república fóra allà només que una broma.

Herriot res té a veure, doncs, amb el drama de la Charente.

Els responsables dels fets de Pons són els que han escalfat el cap del jovent de Saintes, de Poitiers i la Rochelle i l'han llançat contra els gendarmes.

Són aquests, només que aquests, i no els ministres republicans, els que han de sentir remordiment de consciència.

A l'Acció Francesa, però, i al partit dels Daudet, dels Maurras i els Pujo de consciència no n'hi ha gaire.

D'ULTRATOMBA

*¿Con qué hay otra vida más
y otro mundo que el de aquí?*

(Del "D. Juan Tenorio")

El senyor Xiprer, diu la fama que era honrat comerciant barceloní d'aquells d'anar tirant. Bon home de debò, vivia tranquil·lament i sense gaires mals de cap ni inquietuds d'aquestes que desdiuen, ensem, d'un pràctic excel·lent i d'un bon aimant de sa casa. Ell se'n vanava, i ningú no pot trobar-hi res a dir.

Ara que... (entre nosaltres)... potser dic malament. Si que en tenia una d'inquietud, d'obsessió, per millor parlar, el bo del senyor Xiprer. Sembla mentida! Era l'obsessió del més enllà.

Val a dir que el senyor Xiprer era un creient i ben addicte a la Santa Església Catòlica, Apostòlica i Romana. En tot i per tot, mossèn Lletuga podia comptar amb ell. Però, en parlant-li de l'altre barri, l'home desafinava. Allò del *pulvis eris, pulvis revertèris*, i del Cel i l'Infern, i la resurrecció de la carn, i l'ànima que al mort li fuig pel pany... ai, noi!, li feia rodar el cap. No ho veia prou clar. I això el capficava. Cosa que en el seu ram és per a treure de polla-guera.

Doncs bé: heus ací que una vegada — això no passa més d'un cop a la vida — es posà malalt de mort el senyor Xiprer. Crec que fou... sí, fou en dimarts. El dimecres a la tarda deixà ja d'interessar-se, el pobre!, per les cotitzacions del cotó a "La Vanguardia", i parlava a tothom que s'hi acostava sobre si era Sant Pere o bé Sant Pau qui tenia les claus del Cel. L'endemà, al matí, mossèn Lletuga, tot apesarat, entrà a la cambra per tal d'ajudar a bé morir el malalt i amic. Aquest, en veure'l, bo i preguntant-li: "I doncs, ¿què s'hi fa al nínxol?" — hi estirà la cama.

No cal dir que l'endemà l'enterraren.

La vídua del senyor Xiprer plorà molt de temps amb tota l'ànima la mort de l'espòs. Dos anys, a la diada dels Morts, féu via al Cementiri Nou, amb una monumental corona de *siempre-vivas* i amb una cinta on s'hi llegia: *A mi llorado esposo...*

Sovint parlava així:

—¿Què no donaria jo perquè el Joanet vingués a veure'm?—I afegia, esborronada: —Però, això sí, que se'n tornés.

Mes, ¿quin mortal pot tan sols preveure els misteris del més enllà?...

La vídua un jorn, o, per millor dir, una vingüés a veure'm?—I afegia, esborronada: voluptuos propi d'una operació semblant en ple hivern... Digué un parenostre per al benivolgut i enyorat difunt, i s'adormí.

Al punt de les dotze hores, que sonaren esfereïdores i lentes al cloquer veí, la vídua es sent abraçada, dins els llençols, per uns braços freds i descarnats que la maseguen. Llança un crit esgarriós. I un erani color de vori, mentre uns ulls infernals giren vertiginosament dins les pelades conques, jeu al coixí.

I diu l'espectre:

—Eh! Quina sorpresa, eh, formosa? Esposa! No m'estimes ja? Sí! Prou sé que em vols. La meua nina! Ella ací, enyorant-me; jo, al nínxol... Pobreta! Pobreta! Pobreta! (I l'amanyaga.) Però, parlant de tot, ¿recordes, esposa meua, quina era, en aquest món, la meua dèria? Escolta: *hi ha una altra vida!* Riu, esposa! No en dubtis pas! Bonica perquè sí! Però, no com deia mossèn Lletuga, que anava ben lluny d'osques. Perquè ho vegis, et diré que el primer dia, en arribar a casa, no em surt ta mare? Pots creure-ho! Però més prima, és clar! I va, i bo i dient-me: Maleit gendre! Ja ets ací? em romp una tibia a la cara. I al seu costat es posen ton germà i la Tana, que també hi eren. Ja saps que aquests, en vida, sempre em portaren la contrària. Es tiren damunt meu, i fent ús de l'avantatge que els dona l'anar sense carn, que a mi tot just comencen a alliberar-me'n els cucs, m'atonyinen de valent. Sortosament, hi intervenen, defensant-me, en "Papitu" i la Dolors. I ajuda els altres la "Consuelo". I, en un dir Jesús, tota la parentela, allí hostatjada, es divideix en dos bàndols que, dins l'estret nínxol, criden, s'insulten i s'afarten de mastegots. I, esposa meua, compta que això s'esdevé cada dos per tres! I serà per *in aeternum*, tota vegada que cap dels barrallats pot ja morir-se. Que és trist, esposa! I avorrit! Per això, jo et dic: Esposa, t'aimo! T'enyoro!... Vina!...

L'endemà, prop el cadàver de la vídua Xiprer, espantosament fet malbé damunt els esquincats llençols, hom hi trobà un embalum enorme. Obert, varen treure'n la següent lletra:

"No sigui acusat ningú per aquest assassinat. No n'és d'assassinat. Per què? Ella

és la meua esposa. Ve amb mi. Es just. Hi ha una altra vida. Però no m'agrada, i estic rumiant el mitjà de tornar tot solet, i no com a espectre, a la vostra..."

J. AYMA I MAYOL

MORTS

No us cregueu que al cementiri sigui el lloc de tots els morts, hi ha vius de cada dia que són més morts que els que hi són.

Masses obreres despallades d'aliment i de confort i que van patint, meselles, creieu que no són ben morts?

Esportistes que somnien amb el cop de puny i els gols i res més no els preocupa, creieu que no són ben morts?

Els creients que s'embabiequen amb qualsevol predicot o amb la caixa de les ànimes, creieu que no són ben morts?

Els encarcerats que encara defensen les tradicions i llauen com els seus avis, creieu que no són ben morts?

Aquests joves poca-soltes, estúpids i carrinclons que s'enterneixen pels "tangos", creieu que no són ben morts?

Els qui passen per la vida com a "vius" fent de "macró" perquè són uns sers inútils, creieu que no són ben morts?

I tants i tants i tants d'altres que passen per aquest món sense ni adonar-se que hi passen, creieu que no són ben morts?

Són pitjor. Els del cementiri ja no fan nosa en el món i aquests morts que encara viuen, pels mortals són un destorb.

FLIC

RESPECTAR ELS MORTS

Els homenatges significatius

Cal que ens escoltem les veus amigues de l'altra banda ideològica amb certa cura i estudiant ben bé el procés interior que els pot animar a aconsellar els homes d'esquerres.

Amb motiu de la mort d'un altre Gran Català, Ignasi Iglesias — no solament són grans catalans el doctor Torres i Bages, dreta, i Prat de la Riba, dreta també — el senyor Farran i Mayoral, aconsellava des d'un diari dreter que anésim amb compte amb les manifestacions - homenatges, si no volíem que es convertissin en una comedieta ridícula.

Quan això deia, el senyor Farran i Mayoral, encara no sabia què és el que podia fer el poble i els "Amics d'Ignasi Iglesias", aplegats sota la presidència de Pere Coromines.

Ara bé, el curiós és, per exemple, que quan va fer uns quants anys més mossèn Collell, aquest senyor Farran i Mayoral i tants d'altres senyors Farran i Mayoral, varen procurar ésser al primer rengle en homenatjar, festejar, atrafegar, etc., el citat canonge, a qui Pla diu, en el seu darrer llibre, que té figura de Renaixement...

¿Voleu dir que aquests homenatges del poble, liberalíssims i esquerrans, no volien que es fessin perquè no es manifestés vivent l'ànima eterna del poble català?

"LES TOMBES FLAMEJANTS"

Una oració liberal per a aquests homes

Amic:

Abans de ficar-te al llit, pensa una mica en la teua posició liberal. Pensa amb els homes que buscaren de satisfer les teves necessitats liberals i que es sacrificaren per al teu pervenir.

Són gent que no han estat polítics professionals; són gent que no han regentat, com una casa de comerç, les institucions oficials, són gent que han sacrificat honors i molts d'ells vides pròpies per oferir-te un millor avenir.

Pensa amb ells i dedica'ls-hi un record cada vespre. Cal fer fer una llista de sants laics, com l'Església té la seva llista de Sants de calendari. I pensa en les tombes flamejants que porten damunt la llosa freda el foc ardent d'una inquietud eterna.

Sant Francesc Pi i Margall.

Sant Francesc Layret.

Sant Salvador Seguí.

Sant Ignasi Iglesias.

Sant Josep A. Clavé.

A les portes del cel

Es la diada dels morts, i Sant Pere està atrafegat repassant el llibre d'entrades, puix a ell li agrada que les coses marxin amb orde. Demés, hom ha de mirar molt prim perquè tothom voldria anar al cel sense haver fet cap mèrit a la terra.

Sant Pere enfadat murmura:

—Qui deu trucar ara? No hi ha gent més inoportuna que aquest mortals de la terra. Tu, xerric, mira qui hi ha, i que s'esperin al rebedor, puix jo sortiré de seguida.

El vailet sortí diligent a complir l'ordre manada per la superioritat. Després de anotar noms, i oficis, anà a assabentar al porter de què els inoportuns visitants eren tres botiguers de Barcelona.

El celestial porter, que ja estava escamat dels botiguers de la ciutat comtal, digué:

—Aquests sí que arriben a bona hora perquè jo faci cas de les trapelleries que s'inventaran per entrar, però com que no estic per orgues, anirem al gra.

—A veure, vós, carboner, que sou el mort primer. Digueu-me amb quins mèrits preteniu entrar al cel.

—La meua ha estat sempre la d'un veritable catòlic. He anat a missa cada diumenge, no he renegat gaire, a més a més, moltes vegades, a l'hivern, plovent a bots i barrals, he portat el carbó als meus clients perquè poguessin fer foc.

—Sí, ja heu parlat bé, però us descuideu de dir que cada setmana anàveu a cercar una carretada de pedres, per vendre-les com si fossin carbó, i encara no en teníeu prou d'això, que hi tiràveu aigua per afavorir el pes. Per aquests motius, i d'altres que no dic passeu a fora.

—Ara us toca a vós, bacallaner. Expliqueu quines són les bones obres que heu fet.

—En primer lloc us diré, que vaig afillar-me una pobreta nena de l'Hospici. Després tothom sap que a casa meua s'ha dit sempre el rosari cada dia.

—Senyor bacallaner, no m'heu convençut, perquè tothom sap que aquella noia de l'Hospici la vareu prendre per estalviar-vos dotze duros cada mes d'una serventa, i que a les balances, hi teníeu un desnivell molt favorable per al vostre calaix. També teníeu l'ordre de vendre el bacallà a preu de taxa, o sigui a seixanta cèntims la lliura,

però els rics el pagaven a pesseta per poder menjar els talls més bons, i els pobres havien de pagar a preu de taxa les espines que altres no havien volgut. Així és, que ja podeu apartar-vos immediatament de la meua presència.

—I vós, taverner, ¿quants actes d'honradesa i fé cristiana teniu en el vostre compte?

—Ecolteu, senyor porter, jo no he estat a l'església d'ençà que em casaren, però, no obstant, he comprat un Sant Pancràs de talla natural per a l'altar major de la meua parròquia. També vaig pagar la carrera de capellà a un nebot de la meua dona.

—Tot això que heu explicat estaria molt bé si els diners esmerçats amb aquestes bones obres no haguessin estat mal adquirits. Pel culpa vostra han perdut la vida moltes persones, patint horriblement de l'estómac. Molts foren indecentment enganyats pel rètol que encara els vostres familiars conserven, i que diu: *Vino de cosecha propia*. Amb aquest parany hi caigueren un bon nombre de víctimes que ignoraven que la vostra vinya era l'aixeta del subterrani, en combinació de polvos químics i líquids excitants. I ja no cal que us digui res més. Sortiu d'ací!

Sant Pere s'estranya de què a Barcelona no hi hagi cap persona que tingui salut i és el que diu ell:

—Els barcelonins no poden queixar-se, perquè viuen per miracle!

EUDALD PLANA

EPITAFIS

Si sou de fe imposats,
quan per aquest lloc passeu,
un Parenostre reseu
per uns quants innominats,
quins, pobres desgraciats!
a més d'un estat precari,
sofiren un greu calvari
de penes i desenganys;
després d'actuar trenta anys
de dependents de notari.

Dels metges desenganyat,
deu anys va "fer la piu-piu",
i el dia "menos" pensat
va morir perquè... era viu.

Valent domador de feres,
gran pilot d'aviació,
i, al mes de viure amb la sogra,
morí d'un excés de pò.

Dessota d'aquesta pedra
hi descansa un vigilant;
morí d'un tip de "castanyes",
"obsequi" dels seus trucants.

Aquí una sogra i un gendre
frueixen la dolça pau,
únic lloc per a ells propici,
per "viure" amb tranquil·litat.

Sota eixa llosa de marbre
hi reposa l'avi Rins,
que la "dinya" d'una "pinya"
que "collí" a la Font dels Pins.

En aquesta "sepultura"
hi jeu el doctor Marrà,
que sucumbí d'una cossa
de l'ase del seu germà.

Traspassats en aquest nínxol
hi "morán" dues persones;
a sobre mossèn Gatzara,
i a sota la majordona.

Al fons d'aquest "hípoceo"
va fer anys a fi d'estiu),
s'hi conserven les despulles
d'un mort coix que era molt "viu".

Jeu en erts dins d'eixa tomba
membres d'alguns comitès,
units, per fallar "com calen"
uns plets de molt d'interès.

L'hisendat senyor Pau Mandra
en eix "panteón" reposa,
puix durant la seva vida
no havia fet altra cosa.

Tal com tu et veus, jo em vegí
tal com me veus, tu et veuràs;
atipa't i engreixa't força
que els cucs t'estan esperant.

T. D. ROCA

La ciutat de l'esdevenidor

Es creença general, fins i tot entre alguns professionals de l'art, que els estils arquitectònics es diferencien pel caràcter de les siluetes, de les façanes, de la decoració exterior i interior, pels aspectes diversos, en fi, del pla vertical. Amb tot, les disposicions del pla horitzontal no tenen pas menys importància, i gaudeixen, encara, d'una relació molt íntima amb les costums.

Es evident, per exemple, que la vida, constantment perillosa de les poblacions primitives, en qualsevol país que es consideri, va forçar els seus habitants a restringer llurs estades dins l'estret espai d'un recinte protector, i a ocupar en aquest recinte el mínim possible de lloc.

I així, les viles i ciutats de l'edat mitja, són universalment regides per aquesta llei amb totes les seves conseqüències: estretor de les cases i dels carrers, obscuritat o penombra, decoració adequada, encreuament i barreja de carrerons obacs, escassetat d'aigües potables, manca d'higiene, etc., etc.

Poc a poc, ja vers el segle divuitè, les poblacions esdevenen més i més populosos, els recintes s'eixamplen i les fortificacions queden rebentades, ací i allà, per la força expansiva de les ciutats. Les costums són ja unes altres: el pla horitzontal de l'arquitectura ciutadana resta igualment modificat.

Cal, però, esperar el segle dinovè per a veure com les velles i pintoresques carcasses de les poblacions tradicionals s'enfonsen definitivament. I quan el segle xx comença, una nova era s'inaugura. L'Amèrica del Nord la presideix. Sobre el seu sòl, verge de civilitzacions, basteix el model de la ciutat. Tres invencions que coincideixen: força elèctrica, ascensor, ciment armat, li suggereixen l'arquitectura vertical del gratacel.

Europa, sens dubte una mica fascinada, va pel camí de seguir-la. Però no manca, per això, un nucli selecte que vol reaccionar contra aquesta concepció de la ciutat, francament bàrbara. La civilització, en efecte, en arquitectura com en tants d'altres aspectes de la vida, ha prè una orientació absurda. I en aquesta mateixa direcció ha rebut el formidable impuls de la poderosa república nordamericana. Poble jove, d'extraordinari vigor, no té, tanmateix, una educació refinada que sols el lent treball de les centúries pot donar. Manca de la ponderació llatina, de la gràcia mediterrània, de la lògica rigorosa i admirable dels pobles del Nord d'Europa. El resultat d'això ha estat, simplement, el gratacel.

Aqueixa élite de que parlem voldria impedir l'avenç d'aquesta dèria de la verticalitat exagerada que fa rodar el cap i que solament permet de pensar amb màquines i amb números. I en canvi voldria imposar la preponderància decidida de l'horizontaltat.

La ciutat, així, es faria més extensa, però també més simple, més airejada, més amable. L'ideal, sobretot al nostre clima de primavera gairebé eterna, seria una senzilla i noble casa a peu pla voltada d'arbres. La casa esdevindria aleshores com una continuació del jardí que l'envolta i aquest de la naturalesa tota.

El cementiri del meu poble

Està emplaçat al cim d'un pujolet, bressat per les aigües de la mar. Això fa que tingui una mena d'encís romàntic de què no gaudeixen els altres cementiris. Els morts, en dies de lluna clara, fins es deuen sentir una mica poetes i escoltarien amb gust una serenata sentimental, la de Tosselli, per exemple.

Com que el poble s'ha engrandit i s'ha penjat a l'esquena un cartellet que diu "Playa de moda", s'ha hagut de construir un quarter de carrabiners i un escorxadador municipal. No disposant d'altre lloc, els han edificat a quatre passes del cementiri. D'aquesta manera, la carn de vedella, de moltó, agafa un gust fètid, putrefacte, que fa pensar en els cadàvers que reposen uns metres més enllà i us encomana una melangia i una tristesa que us deixa atuits i aclaparats.

En aquest clos mortuori, hi han aquells petulants "panteons" de família, que són un insult a la terra erma dels oblidats i els humils, i estàtues provinents de l'ampulosa escultura monumental de la segona meitat del segle passat, d'una estètica tan deplorable. Hi trobareu un àngel amb unes ales enormes i una trompeta a flor de llavis, una dona agenollada, coberta amb un mantell tan pesant que li fa acotar el cap, i altres monstruositats per l'estil. La dimensió, d'aquests marbres i aquestes pedres ornamentals està en relació amb la potencialitat econòmica dels propietaris.

Els xiprers que s'elevan majestuosament en l'espai, us trenquen la ironia a flor de llavis i us fan remoure els pòsits de la vostra vida interior. Són xiprers amb dignitat, amb ànima i l'instint d'ésser-ne. No són de decoració de teatre, no. Són uns xiprers gràvids, pensatius, conscients de la seva finalitat de convidar-vos a la meditació i al silenci.

Nosaltres, sentim una gran simpatia per aquests arbres solitaris que no respiren els vents sanejats de les muntanyes. Són uns allunyats de la societat dels arbres. Són uns indesitjables. Per això els han posat al regne de l'obscuritat i de la mort.

Però a l'hora del crepuscle, com a desgreuge, a la punta de cada un s'hi penja un estel.

SALVADOR MARSAL

Bolívar "El llibertador"

La formació política de l'Amèrica del Sud, va suscitar una sèrie d'aventures magnífiques, d'herois extraordinaris.

Entre aquessts, sobresurt pel seu tremp excepcional, per la seva admirable epopeia, una altíssima figura, solament a la de Colom comparable: ens referim a Bolívar, "El llibertador".

Bolívar, en la seva joventut, no era més que un home simpàtic, elegant, ben plantat, i una mica romàntic, segons la moda del temps. Com a bon diletant, anava de capital a capital, tot despenent una fortuna considerable. Freqüentava els salons i els balls on exercia les seves habilitats de seductor, i tal volta no hauria pensat en la política de no haver conegut el filòsof Humboldt. Fou aquest savi, en efecte, qui avivà en Bolívar la flama de l'entusiasme llibertador.

Bolívar, ànima generosa, extremadament sensible, abandonà el flirt per greus i trans-

cedentials meditacions. Va prendre, aleshores, la ferma resolució de despertar en el cor del seus compatriotes la divina illusió de la independència. I així un bon dia, per a aconseguir-ho, retornà a la seva terra amb la imaginació poblada de nobles i belles esperances.

Desenrotllà tot un pla revolucionari. Començaren els anys de lluites inaudites, d'incidents tràgics, de traïcions, de llargs i crudels exilis, de doloroses o benaurades alternatives. Les dos parts enemigues s'enfrontaren amb ferocitat salvatge: assassiats, execucions sumàries, destruccions de pobles sencers, matances de dones i de nens...

I Bolívar, forçat de contestar els horrors amb altres horrors parells, acabà, a la fi, per triomfar. La seva dominació s'estén a regions més vastes que Europa. Es al pinacle de la glòria. Una nació, per honorar el seu llibertador, pren el nom de Bolívia.

Però Bolívar veu les coses en gran. Primer, pensa en una unió fraternal de totes les regions sudamericanes i les convoca, a l'efecte, a una conferència destinada a pactar aquesta unió. Els Estats Units, però, s'oposen a aquest projecte grandios i el fan fracassar.

Bolívar no pot gaudir d'una glòria tranquil·la. Volen proclamar-lo rei, però ell ho refusa i manté, malgrat tots els enemics de la República, la forma constitucional. Tanmateix, ja minat pel mal, que havia de dur-lo al sepulcre, es incapaç de reaccionar contra els desordes i les destruccions parcials de la seva obra.

Com tants d'altres precursors, mor pobre, abandonat, gairebé menyspreat. Aquell diletant de trenta anys enrera, va haver de conèixer totes les nafres de la misèria física i moral, abans de traspasar.

Però, almenys, les idees que va semblar no s'han perdut totes. Les nacions llatines, i amb elles tot el món, honoren avui la seva memòria.

EPITAFIS

Dintre aquest nínxol reclos
s'hi conserva encara el cos
del pobre Florenci Llonda;
fou en vida un home honrat,
motiu pel qual del finat
avui ningú se'n recorda.

Molt poc abans de mori,
encara, el pobre va dir,
amb veu que feia entèrni:
—Deu-me l'últim got de vi.

Tenia només vint anys
i era vell de desenganys.

Mentre va viure li deien
En Ceferí Perananci.
Ara es diu En Pau Descansi.

Fou un savi? Fou artista?
Oh!, fou molt més: futbolista!

G.

Epitafi

A una bella

A dintre de l'abric de pell i seda,
amagues el teu cos voluptuos,
i a dintre d'ell com en un nínxol clos,
la teva ànima freda.

ANGEL ROSSELL

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

ELS BONS NEGOCIS

—Sí, noi; encara que no t'ho semblí, em va més bé ara, que m'he tornat a posar de minyona, que abans, quan feia de "coupletista".

TOT S'APUJA

—Corona i tot?
—No me'n parli, que m'ha costat un ull de la cara. Després de la guerra anaven més barates.

"Vina amb mi, per la terra polsegosa..."

Rabindranath Tagore

Deixa'ls emmudir aquests cants dels teus salms innecessaris... Atura els dits enfeinats tan sols en desgranar el rosari que duus tremolós en les teves mans polides... Per què? ¿A qui adores tu, en eix recó obscur i solitari del temple que roman amb les portes barrades?...

Obre els teus ulls i fixa'ls bé; i albira que el Déu que dius teu, no està pas al davant d'on ets.

Ell està allà... on l'home que llaura trenca la terra dura... on l'obrer barrina el rocam per obrir rutes noves... i Ell està amb ells, sots la pluja de foc del sol, o sots la pluja d'aigua de les boirades... i les seves vestimentes, ja humils, com les de germanor, estan com les d'ells rublertes de pols...

Parles de salvació!... ¿Murmures de renunciament? Fas ressò de llibertat?... ¿On ho trobaràs això, si el nostre propi Senyor, s'ha posat damunt seu les feixugues cadenes de la Creació, restant lligat amb nosaltres eternament?...

Oblida-les, les teves meditacions, i abandona-les les teves flors i el teu encens... ¿Què hi fa que els teus vestits es taquin i devinguim esparracats?... Tu has de junyir-te a Ell, com has de compartir amb Ell el treball... i que la suor, també banyi el teu front...

Per la trad.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

Notes marginals

Voleu evitar el fanatisme? Acostumeu de bona hora els nens a no admetre res que violenti la raó. No els conteu mai històries de fantasmes, de bruixes, de prodigis ridículs.

Un home, tot caminant molt bé, pot perdre's, i, aleshores com millor camini, més s'extraviarà. Igualment hom pot raonar molt bé, amb molta lògica, i anar rodolant d'un error a un altre error més gran: tan sols cal, per això, partir d'un principi fals.

El fons de molts creients és de creure el que ells mateixos en realitat no creuen, tot i volent, però, convèncer els altres. Es tan difícil avui dia d'ésser creient tenint una mica d'enginy!

La moda

El centre absolut de la moda ha estat sempre París. Actualment, però, la situació ha canviat una mica. Les modes ara, en efecte, no neixen totes a París, sinó a Nova York. París, tanmateix, ha de consagrar-les, sense la qual cosa no són acceptades per cap selecció. París el que realment fa és una mena de funció depurativa. I que necessària! Sense ella el món esdevindria molt més grotesc, molt més ximple del que avui dia és.

EPITAFIS

Un futbolista del "Barça"
aquí jeu; pregueu per a ell!,
doncs jugant a l'Argentina,
va anar, pobret!, de clatell.

Uzcudun, el gran Uzcudun,
aquí dins està enterrat,
va morir de la tristesa
d'ésser desqualificat.

L'afició a la toreria,
mireu, amics, jau aquí.
Que feliç serà aquell dia
que la boxa
seguirà el mateix camí!

Aquí jeu aquell de Burgos
de la pena capital,
subjecte de molta empenya
i de "simpatia" gran.
Era un culte especialista
en la ciència... del seu ram,
bé li hagués fet Déu matant-lo
cinquanta anys més endavant!

En aquest forat macabre
hi reposa Josep Pla,
escriptor tarat i llauna,
molt barrut i fracassat.
Morí del remordiment
de dir mal de Pi i Margall.

C. PUJOL

L'Institut Municipal d'Higiene ha obert un curs de "Desinfecció" al qual es pot assistir de franc.

Ho recomanem als crítics d'art per tal de què quan hagin de visitar exposicions avantguardistes hi vagin previnguts.

Un minyó que s'anomena Melquiades Estaca—el qual cognom ja és de si poc tranquil·litzador—va cometre una malifeta que és tot un símptoma de l'evolució que han sofert els costums.

Tenia relacions amb una xicoteta i feia amb ella vida marital, fins que per manca de mitjans econòmics sembla que la parella es va haver de separar.

Mes com sigui que Melquiades no és dels qui es resignen a la preterició, va exigir de la seva amant tornar a fer les paus a base de què fos ella, qui s'encarregués de mantenir la casa: del contrari va amenaçar-la amb un ganivet i davant la seva tossuda negativa, la va burxar.

No és que nosaltres vulguem justificar la vil agressió de Melquiades; mes sí direm que la seva pretensió d'ésser mantingut, sembla una conseqüència dels avenços feministes que desplacen la dona de la llar i disputen al varó les activitats més diverses.

La cursa de braus a profit de la "Associació de la Premsa Diària de Barcelona", sembla que va resultar un desastre econòmic. El "cartell" no tenia cap atractiu per als afeccionats i demés feia un fred que pelava.

Pot dir-se doncs, que els únics braus que hi havia a la plassa eren els contactes espectaculars que van assistir-hi, per als quals demanem la "laureada".

Segons referències del món financer, sembla que la pesseta se'ns aprima.

Tan ufana i grassoneta que es va posar a l'acabament de la guerra!

Es ben cert que l'alegria dura poc a la casa dels pobres.

Comuniquen de Polònia que mentre es feia la Festa Major d'un poble, un pagès es va tornar boig, repentinament i va començar a fer disbarats. L'únic gendarme que hi havia a la població va intentar subjectar el boig, mes aquest que era molt forçut, va agredir l'agent de l'autoritat, i li va prendre el sabre, armat amb el qual va córrer per tot el poble i deixà mal ferits una colla de veïns.

All poble francès de Pons, es va inaugurar solemniament un monument al gran Combes, qui va separar l'Església de l'Estat. Més quan fou acabat l'acte oficial, uns joves salvatges de l'Acció Francesa van mutilar a cops de martell el bust del gloriós polític radical.

Això demostra que el fanatisme religiós i conservador, no perdona els adversaris ni després de morts.

Aquesta gent, cada vegada que diuen el Pare-nostre cometen un sacrilegi. Perdneu-los Senyor, com nosaltres perdonem...

A Baltimore va descarrillar un tren i van quedar dos vagons fets a trossos, d'entremig dels quals va ésser extret un viatjant al que van haver de despertar; car seguia dormint com si no hagués passat res.

Hom diu que l'esmentat dormilega duia a la butxaca un exemplar del llibre "Elogi de Catalunya", del senyor Vallès i Pujals.

Josep Pla ha reprès la seva col·laboració a "La Veu" amb un primer article titulat: "Perquè torno a escriure a "La Veu de Catalunya".

No calia que es prengués la molèstia d'explicar-ho. Bé prou que tothom s'ho pensa!

Per ara, el campionat futbolístic de Catalunya es favorable a l'"Espanyol".

No hi fa res: ja se sap que "quil guanya primer, s'escanya darrer".

I això l'"Espanyol" ho sap per experiència.

S. M.: Anirà. Estan bé els vostres articles. Estarien, però, millor, si curéssiu més de la puntuació i procuréssiu cenyir més l'estil.

J. C.: Anirà.

R. de F.: Aquestes coses cal dir-les amb la signatura amb pseudònims no. Una mica de valor cívic!

A. A. de B.: Gràcies pel vostre dibuix. Però no volem espantar els nostres lectors.

J. A.: El mateix us diem. El que podriem fer és enviar-ho a la sala d'exposició d'art modern de Casa Dalmau. Al costat dels quadres de Dalí seria un èxit.

R. R. P. Ja ha passat l'avinentosa.

J. A.: Els treballs cal que vagin escrits amb bocins de paper tallats de la mateixa manera, de grandària si és possible de quadrilles. Altrament hi ha el perill que s'extraviïn.

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat